

การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี
The Implementation of the Five Precepts in Daily Life to Promote
Ethics of Students in Nongkhae Secondary School
(Sorakitpittaya), Saraburi Province

พระประพันธ์ศักดิ์ ธีรธมโม¹ และ อุทัย สติมัน²

Phra Praphansak Dhīradhammo¹ and Uthai Satiman²

¹มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

¹Mahachulalongkomrajavidyalaya University

²มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

²Suan Dusit University

¹Email: Gun1_watthai@hotmail.co.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้ เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาระดับการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี 2) เปรียบเทียบการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันจำแนกตาม สถานภาพและปัจจัยของแต่ละบุคคล และศึกษาปัญหาอุปสรรคและแนวทางการส่งเสริมการนำ ศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนโรงเรียนหนองแค (สรกิจพิทยา) กลุ่มตัวอย่างประกอบนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 341 คน เครื่องมือที่ใช้ ประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม และแบบสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อสอบถามแนวทางในการส่งเสริมจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับศีล 5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าความถี่, ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน, ทดสอบค่าที และค่าเอฟ และ One - Way ANOVA.

ผลการวิจัย พบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 14 – 15 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้ปกครองรับจ้างทั่วไป รับรู้ศีล 5 จากพระสงฆ์ และเชื่อคำสอนตามพระสงฆ์
2. กลุ่มตัวอย่าง มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม 4 ด้าน โดยรวมและแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ คือ ศีลข้อ 5, จริยธรรม ด้านกาย จิต ปัญญา และสังคม, ศีลข้อที่ 2, ศีลข้อที่ 4, ศีล

ข้อที่ 1, และศีลข้อที่ 3 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34, 4.14, 4.03, 3.85, 3.66, และ 3.59, ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรณานาศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมกรณานาศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนอาชีพผู้ปกครองแหล่ง การรับรู้เรื่องศีล 5 พื้นฐานทางศาสนา ที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อระดับพฤติกรรม

4. ปัญหาและอุปสรรคในการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเรื่องศีล 5 ที่ถูกต้อง เห็นว่าศีล 5 ไม่เหมาะกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตปัจจุบัน ไม่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตที่มีการกระตุ้นความอยากความต้องการสูง

แนวทางการส่งเสริมจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับศีล 5 คือ องค์การทางพระพุทธศาสนา รัฐ และองค์กรต่างๆ ไป ควรมุ่งสร้างความเข้าใจ และชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของศีล 5 ในฐานะที่เป็นคุณธรรมและจริยธรรมพื้นฐานที่สำคัญแห่งความเป็นมนุษย์ อันจะได้นำไปสู่ปฏิสัมพันธ์ ระหว่างกันอย่างมีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ สร้างพื้นฐานแห่งวินัย ศีล ที่เกื้อหนุนต่อ ความก้าวหน้าในการปฏิบัติและพัฒนาพฤติกรรมและจิตสำนึกที่สูงขึ้นไป

ความสำคัญ : ศีล 5; จริยธรรม; โรงเรียนมัธยมศึกษา

Abstract

This research was a mixed study it consisted of 3 objectives were; 1) to study the level of the implementation of the five precepts in daily life to promote ethics 2) to compare the differences in the level of the implementation of the five precepts in daily life to promote ethics and 3) to discrip the problems and the limitalions and the way to promote the five precepts in daily life of students in Nongkhae School (Sorakitpittaya) Saraburi province. the samples consited of 341 high school students .The research instruments were questionnare concerning the implementation of the five precepts in daily life and the deep interviews form to describe the problems and limitations and the way to promote the five precepts in daily life of students .Statistices used were Fregncncy Distsibution, Percentage, mean, t – test, F – test, Standard Deviation, and One - Way ANOVA.

The research finding were as follows

1. Samples were mostly female (71.60%) 14-15 years old (33.40%) the second high school students (20.80%) guardians careers were general employments (56.30%) religions learning from monks (44.00%) and having religions faith from monks (35.80%)

2. The samples having the implementation of the five precepts in daily life to promote ethics in overall and six aspects at the high level which can be listed from the highest to the lowest aspects as the 5th of five precepts, the effects of physical-social, the 2nd, the 4th, the 1st and 3rd, of level precepts with means as 4.34, 4.14, 4.03, 3.85, 3.66, and 3.59, respectively

3. The results showed that samples with differences in sex, ages, education, statistical differ in the behavioral implementation of the five precepts in daily life to promote ethics at 0.05 level, whereas the guardians careers, the sources of the five precepts learning and religions background have no effect to the implementation of the five precepts.

4. Problems and limitations of the implementation of the five precepts in daily life to promote ethics were the limitation of understanding, its nature were not suitable for present day and especially in physical and consumerism time.

The way for supporting to implicate of the ethics concerning five precepts in daily life were; 1) The religions, government and general organizations must participate in giving knowledges, to motivate the ethics concerning five precepts as the fundamental characteristics for human being. Point that It is the fundamental of rules and norms to make the climate for practising and developing of overall others higher behaviors and consciousness of individual and society setting.

Keywords : Five precepts, Ethics, Nongkhae Secondary School.

บทนำ

ศีล 5 เป็นมนุษยธรรม คือ ธรรมของมนุษย์ ที่มีความตั้งใจที่จะงดเว้นจากความชั่ว ความทุจริตทางกาย และวาจา รวมทั้งสิ่งไม่ดีทุกประการ (พระเทพเวที ประยูรธ ปยุตโต , 2532) ซึ่งศีลเป็นการรักษากาย วาจา ใจให้สงบและเยือกเย็น เป็นพื้นฐานการดำรงชีวิตของ มนุษยชาติ และเป็นข้อปฏิบัติเพื่อสังคมที่ร่มเย็น พระพุทธเจ้าทรงพิจารณาเห็นว่า โลกนี้จะสงบ ร่มเย็นเมื่อคนเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน ไม่เบียดเบียนกันทางกาย วาจา อันมีพื้นฐานมาจากการกระทำใดที่พระพุทธศาสนาถือว่า เป็นการกระทำที่ดี และที่ชั่ว คำตอบสำหรับฆราวาสผู้ ครองเรือนทั่วไปอยู่ในศีล 5 และศีล 5 เป็นการปฏิบัติตามแนวพระพุทธศาสนาขั้นต้น

สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้ศีลธรรมของคนเราเสื่อมทรามลงก็คือ ความกดดัน ทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นสาเหตุจากการเอารัดเอาเปรียบกันในสังคม เกิดการแข่งขันทำให้ค่านิยมที่ ดิงามต่างๆ และความเชื่อเปลี่ยนแปลงไปด้วย จากสังคมที่เคยยกย่องคนประพฤติดีประพฤติ ชอบก็กลับมายกย่องบุคคลที่มีกำลังทรัพย์หรือเงินแทน โดยไม่ได้ใส่ใจว่าบุคคลนั้นมีวิธีได้เงินมา แบบใด มีการเบียดเบียนกันตั้งแต่ ปล้น ฆ่า หรือการฉ้อ เพื่อประสงค์ทรัพย์ มัวเมาในอบายมุข หรือแหล่งกามารมณ์ รวมไปถึงการทุจริต เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ เป็นสาเหตุที่สำคัญทำให้เกิด ความเสื่อมด้านศีลธรรมของบุคคล และรุกรามไปถึงเด็กและเยาวชนด้วย ถ้าปล่อยให้เกิด เหตุการณ์เช่นนี้ต่อไป จะเกิดความเสียหายแก่สังคมและประเทศชาติ โดยเฉพาะเด็กและ เยาวชนในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา อันเป็นวัยที่จะพัฒนาหรือเรียนต่อเพื่อเป็นอนาคตของ ชาติต่อไป ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า จะใช้อะไรเป็นเครื่องยับยั้งจิตใจ ไม่ให้มนุษย์กระทำชั่วหรือเป็นทาส ทางอารมณ์ ความเข้าใจตรงกันก็คือ การประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ต้องเข้าใจและปฏิบัติ อย่างถูกต้อง ตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่า ศีล นั้นเป็นข้อปฏิบัติขั้น เริ่มแรกสุด ที่มุ่งไปที่ความประพฤติปฏิบัติที่เป็นพื้นฐาน โดยเน้นการละเว้นความชั่วต่างๆ (พระ ศรีสุทธิโมลี, 2524) การสร้างความสงบสุขให้เกิดแก่คนในชาตินั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ รัฐบาลต้องเร่งฟื้นฟูสภาพจิตใจ ส่งเสริมให้เกิดการปลูกฝังคุณธรรมให้กับสังคม ซึ่งเป้าหมายที่ สำคัญได้แก่ กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กำลังจะเติบโตเป็นกำลัง ที่สำคัญของชาติ ความรู้ความ เข้าใจและการปฏิบัติตามศีล 5 ของเยาวชนไทย ถือเป็นดัชนีบ่งชี้ในด้านคุณธรรมพื้นฐานที่ พุทธศาสนิกชนพึงปฏิบัติ

ปัจจุบันการปลูกฝังศีลธรรม เพื่อสร้างความเป็นคนดีให้แก่เด็กและเยาวชนไทย ยังคงมี ปัญหาอุปสรรคอยู่มาก กล่าวคือ การปลูกฝังศีลธรรมให้แก่เด็กและเยาวชนยังคงดำเนินการได้ ไม่ทั่วถึง และยังมีไม่มีสถาบัน หรือหน่วยงานที่จะสนับสนุนอย่างจริงจัง และต่อเนื่องมากนัก ประกอบกับสังคมไทยได้พัฒนาเป็นสังคมเมืองอย่างรวดเร็ว และค่อนข้างจะซับซ้อน สถานที่ ที่เป็นแหล่งบันเทิงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น โรงภาพยนตร์ศูนย์การค้า แหล่งอบายมุขต่างๆ เกิดขึ้น มากมายในกรุงเทพมหานครฯ และเมืองใหญ่ๆ สถานที่เหล่านี้ เป็นแหล่งมั่วสุมของเด็กและ เยาวชน ทำให้พวกเขาหลงมัวเมาอยู่กับความสนุกสนานบันเทิง เป็นเหตุให้เด็กและเยาวชนไทย

จำนวนไม่น้อย จมปลักอยู่กับอบายมุข เห็นผิดเป็นชอบ ประพฤติปฏิบัติตนในทางที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม เด็กและเยาวชนเป็นวัยที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนแปลง จากเด็กเป็นผู้ใหญ่ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ สังคม อารมณ์และสติปัญญา วัยรุ่นมักจะมีอารมณ์รุนแรง ภูมิกวาม ฉุนเฉียว หุนหันพลันแล่นหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เป็นวัยพายุและความเครียด ดังนั้นเด็กและเยาวชนมักกระทำผิดอันก่อให้เกิดปัญหาแก่สังคมได้โดยง่าย ซึ่งปัจจุบัน การประพฤติผิดที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมที่สำคัญของเด็กและเยาวชน มีมากมายเช่น อาชญากรรม ยาเสพติด และประพฤติผิดทางเพศ (สมสุดา ภูพัฒน์ และคณะ, 2543) เป็นต้น

ประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษา คือ นักเรียนได้เรียนรู้วิชาพระพุทธศาสนาแล้วนำไปประพฤติปฏิบัติในการดำเนินชีวิตมากหรือน้อยเพียงใด มีสภาวะทางศีลธรรม ของนักเรียนพัฒนาขึ้นหรือไม่ และความสามารถของนักเรียนที่จะนำหลักธรรมที่ได้จากการศึกษาเรียนรู้ในทางพระพุทธศาสนา ไปดำเนินชีวิตสมเหตุสมผลหรือไม่ และมีความรู้มีความสามารถที่จะนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน ทั้งที่สังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปมากจากอดีต ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มของประชากร ประกอบกับสภาพภาวะทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้น รวมทั้งเทคโนโลยีก็เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน ทำให้ประชาชนหันมานิยมความเจริญทางด้านวัตถุมากขึ้น และละเลยด้านคุณธรรมจริยธรรมทางพระพุทธศาสนา ซึ่งมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการกำหนดความสงบสุขของสังคม และมีการนำหลักธรรม คือ ศีล 5 ของนักเรียนไปประพฤติปฏิบัติให้เกิดผลอย่างจริงจังในชีวิตประจำวันหรือไม่ ดังนั้นจึงได้ให้ความสนใจที่จะศึกษาวิจัยในเรื่อง “การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตรประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี”

สำหรับงานวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตรประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี อันเป็นข้อมูลการสำรวจขั้นต้น เพื่อหาแนวทางส่งเสริมและปลูกฝังจริยธรรมแก่เด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างความมั่นคงของประเทศ ผู้วิจัยจึงมุ่งหวังประโยชน์อันจะเกิดจากงานวิจัยนี้ เพื่อศึกษาให้เกิดความรู้ความเข้าใจในพฤติกรรมการดำเนินชีวิตของนักเรียนในการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตรประจำวันที่อาจส่งผลถึง พฤติกรรม ในอนาคตได้หรือเป็นแรงจูงใจต่อการนำหลักธรรมรูปแบบและวิธีการที่ถูกต้องเพื่อประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตรประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตรประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี โดยจำแนกตามสถานภาพและปัจจัยของแต่ละบุคคล

3. เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางการส่งเสริมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สริกจพิทยา) จังหวัดสระบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนหนองแค (สริกจพิทยา) จังหวัดสระบุรี ซึ่งมีจำนวน 2300 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนหนองแค (สริกจพิทยา) จังหวัดสระบุรี จำนวน 341 รูป ซึ่งได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ (ทาโร่ ยามาเน) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อน 0.05 และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่ายโดยการจับสลาก จากแบบสอบถาม (Questionnaire) ตามสัดส่วนประชากร

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม

1. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ความถูกต้อง ในการตอบแบบสอบถามแล้วนำมาคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์และถูกต้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยการบันทึกคะแนนแต่ละข้อของแต่ละคนลงในแบบลงรหัส (Coding Form)

2. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์

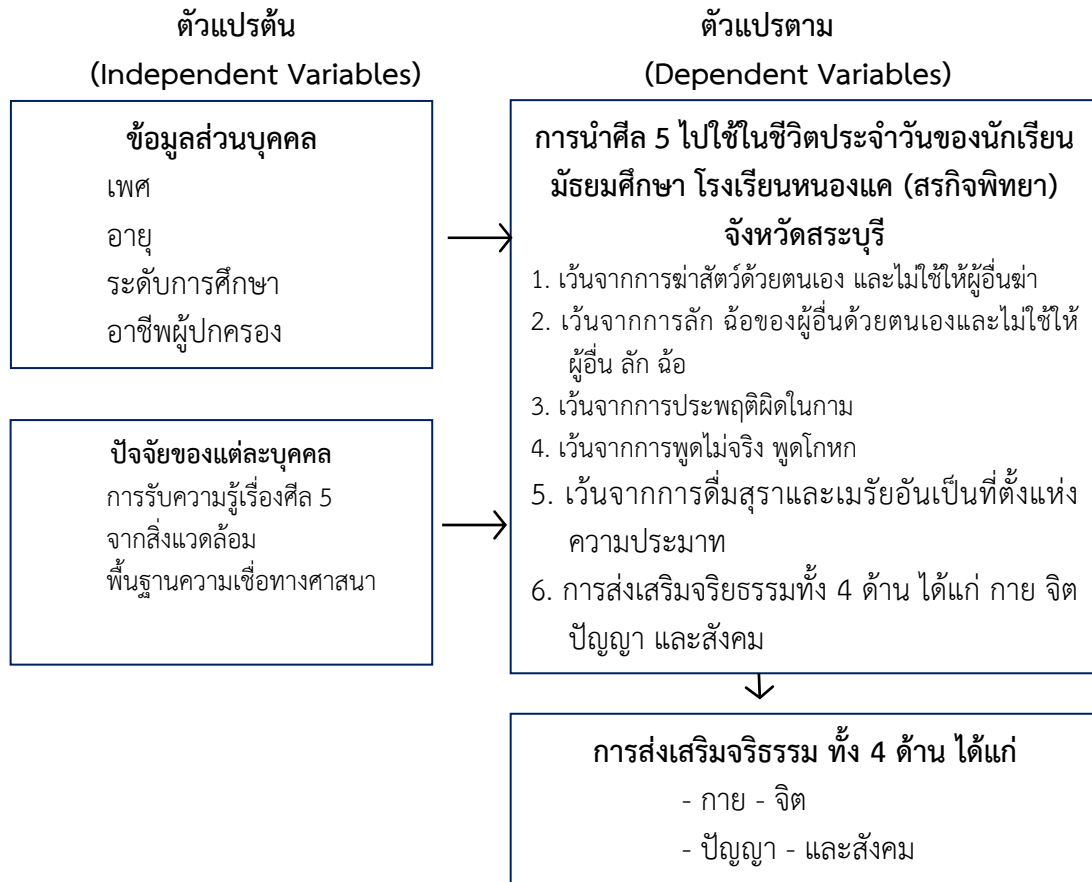
3. การวิเคราะห์ข้อมูล

1) ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ

2) ระดับการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สริกจพิทยา) จังหวัดสระบุรี วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนจากการตอบแบบสอบถามของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สริกจพิทยา) จังหวัดสระบุรี

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าความถี่, ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน, ทดสอบค่าที และค่าเอฟ และ One - Way ANOVA.

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แผนภาพ กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (71.60%) อายุ 14 – 15 ปี (33.40%) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (20.80%) ผู้ปกครองรับจ้างทั่วไป (56.30%) รับรู้ศีล 5 จากพระสงฆ์ (44.00%) และเชื่อคำสอนตามพระสงฆ์ (35.80%)

2. กลุ่มตัวอย่าง มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม 4 ด้าน โดยรวมและแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ คือ ศีลข้อ 5, จริยธรรม ด้านกาย จิต ปัญญา และสังคัม, ศีลข้อที่ 2, ศีลข้อที่ 4, ศีลข้อที่ 1, และศีลข้อที่ 3 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.34, 4.14, 4.03, 3.85, 3.66, และ 3.59, ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ และระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนอาชีพผู้ปกครองแหล่งการรับรู้เรื่องศีล 5 พื้นฐานทางศาสนา ที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อระดับพฤติกรรม

4. ปัญหาและอุปสรรคในการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเรื่องศีล 5 ที่ถูกต้อง เห็นว่าศีล 5 ไม่เหมาะกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตปัจจุบัน ไม่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตที่มีการกระตุ้นความอยากความต้องการสูง

แนวทางการส่งเสริมจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับศีล 5 คือ องค์การทางพระพุทธศาสนา รัฐ และองค์กรต่างๆ ไป ควรมุ่งสร้างความเข้าใจ และชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของศีล 5 ในฐานะที่เป็นคุณธรรมและจริยธรรมพื้นฐานที่สำคัญแห่งความเป็นมนุษย์ อันจะได้นำไปสู่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างมีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ สร้างพื้นฐานแห่งวินัย ศีล ที่เกื้อหนุนต่อความก้าวหน้าในการปฏิบัติและพัฒนาพฤติกรรมและจิตสำนึกที่สูงขึ้นไป

ผลเปรียบเทียบระดับของการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี โดยจำแนกตามสภาพส่วนบุคคล

จากการศึกษาเปรียบเทียบระดับของการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี โดยจำแนกตามสภาพส่วนบุคคล 6 ด้าน คือ จำแนกตาม เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, อาชีพผู้ปกครอง, การเรียนรู้เรื่องศีล 5 จากสิ่งแวดล้อม, พื้นฐานความเชื่อทางศาสนา ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ตามตัวแปรต้น การทดสอบสมมติฐานได้ผลตามสมมติฐานแต่ละข้อดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นักเรียนที่มี เพศแตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี ของนักเรียน แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นักเรียนที่มีเพศ แตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี โดยภาพรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิไลพร อุณเจ้าบ้าน (2554) พบว่า ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร มีพฤติกรรมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ที่มีเพศ ตำแหน่ง อายุ เคยบวชเป็นภิกษุ สามเณร หรือบวชชีพราหมณ์ถือศีลอุโบสถในพระพุทธศาสนา แตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ที่ปฏิบัติงานอยู่

สำนักงานอบต. ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน แตกต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมุติฐานที่ 2 นักเรียนที่มี อายุแตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี ของนักเรียน แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) ที่มีอายุ แตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม โดยภาพรวมแตกต่างกัน เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญจมาศ เอี่ยมอิม (2548) พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่ได้รับการส่งเสริมในระดับมากคือ การส่งเสริมจริยธรรม ของนักเรียนด้านการกำหนดและวางแผนเชิงนโยบาย ปัญหาการส่งเสริมจริยธรรมนักเรียนในโรงเรียนตามทัศนะผู้บริหารในด้านการกำหนดและการวางแผนนโยบาย ด้านการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร พบว่า มีปัญหาในการส่งเสริมอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ด้าน

สมมุติฐานที่ 3 นักเรียนที่มี ระดับการศึกษา ต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) ที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี โดยภาพรวมแตกต่างกัน เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณ เสนาะคำ (2548) พบว่า 1. การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่เป็นจริงและควรเป็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน 2. การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่เป็นจริงและที่ควรเป็นในสภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่ควรเป็นสูงกว่ากิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมที่เป็นจริง

สมมุติฐานที่ 4 นักเรียนที่ อาชีพผู้ปกครองแตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สกรกิจพิทยา) ที่อาชีพผู้ปกครอง แตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ จุฑาวดี วรรณวิเศษ และคณะ (2542) พบว่า ด้านบริหารเพื่อการส่งเสริมจริยศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่ มีการส่งเสริมจริยศึกษาในระดับมากทุกข้อ ยกเว้น การที่ครูประจำชั้นควรเยี่ยมบ้านนักเรียนอยู่ในระดับน้อย ทั้งด้านการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ 0.05

สมมุติฐานที่ 5 นักเรียนที่ เรียนรู้เรื่องศีล 5 จากสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม ของนักเรียน แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สรกิจพิทยา) ที่เรียนรู้เรื่องศีล 5 จากสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ ธนพิทักษ์ จูโต (2550) พบว่า ลักษณะคุณธรรม จริยธรรมของชุมชนที่มีมากที่สุด คือ ความสามัคคี รองลงมาตามลำดับ คือความเสียสละ ความซื่อสัตย์ ความมีเมตตา ความมีวาจาสัตย์ ในส่วนของการถ่ายทอดทางคุณธรรมจริยธรรมของชุมชน ประกอบด้วย 1) การอบรมสั่งสอน โดยครูสอนในโรงเรียน บิดามาตาสอนในบ้าน 2) การสอน สอดแทรกวิถีชีวิต โดยการเล่าขานตำนานความเชื่อผ่านวิถีชีวิตประจำวัน 3) การนำประสบการณ์ภายนอก จากการศึกษาดูงานของทางราชการ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเครือข่าย 4) การสร้างความตระหนักได้ จัดบรรยายภาคีต่อการถ่ายทอดฯ 5) วิธีการที่ทุกคนทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการถ่ายทอด โดยชุมชนจะมีการถ่ายทอดที่ได้ผลและเป็นที่ยอมรับมากกว่าการถ่ายทอด โดยชุมชนจะมีการถ่ายทอดที่ได้ผลและเป็นที่ยอมรับมากกว่าการถ่ายทอดของสถาบันที่มีอยู่ในชุมชน

สมมุติฐานที่ 6 นักเรียนที่มีพื้นฐานความเชื่อทางศาสนา แตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า นักเรียนโรงเรียนหนองแค (สรกิจพิทยา) ที่มีพื้นฐานความเชื่อทางศาสนา แตกต่างกัน มีการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรม โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งน่าจะสอดคล้องกับ พระบุญทัน จารุณโณ (กณาลักษณ์)(2553) พบว่า การศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมกับความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนสิรินธรวิทยานุสรณ์เทศบาลตำบลนิคมลำโดมน้อย อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการละเว้นอบายมุข ด้านความมีสัมมาคารวะอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความมีวินัยในตนเอง และด้านความเมตตากรุณา อยู่ในระดับปานกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สรกิจพิทยา) จังหวัดสระบุรี ภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาผลการวิจัยรายด้านสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

ด้านที่ 1 เว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง และไม่ใช้ให้ผู้อื่นฆ่า จากการวิจัย พบว่าการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน ด้านที่ 1. เว้นจากการฆ่าสัตว์ด้วยตนเอง และไม่ใช้ให้ผู้อื่นฆ่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่งสอดคล้องกับ พระมหาพิชิตชัยมพาลไพ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ทัศนะเรื่องศีล 5 ของชาวพุทธในสังคมไทยปัจจุบัน ศึกษาเฉพาะ

กรณีการฆ่าสัตว์” เมื่อปี พ.ศ. 2542 ผลการวิจัยทราบว่า การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์มีความสำคัญเพราะเป็นข้อปฏิบัติเพื่อความสงบสุข ป้องกันการเบียดเบียนชีวิตและความหวาดระแวงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์และมนุษย์กับสัตว์ และในปัจจุบันประชาชนส่วนใหญ่เข้าใจหลักศีลข้อนี้ถูกต้องแต่ไม่สามารถจะปฏิบัติให้สมบูรณ์ได้ เพราะความจำเป็นในการดำรงชีวิตและเชื่อว่าการฆ่าสัตว์เป็นบาปมีผลทั้งในชาตินี้และชาติหน้า ผู้ที่ปฏิบัติที่ขาดความเข้าใจอย่างถูกต้องในการรักษาศีลจะเข้าใจว่าการรักษาศีลยากเกินไปจึงไม่รักษาศีล (2542)

ด้านที่ 2 เว้นจากการลัก ฉ้อของผู้อื่นด้วยตนเองและไม่ใช้ให้ผู้อื่น ลัก ฉ้อ จากการวิจัย พบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน ด้านที่ 2. เว้นจากการลัก ฉ้อของผู้อื่นด้วยตนเองและไม่ใช้ให้ผู้อื่น ลัก ฉ้อ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ ธนพงษ์ มงคล (2554) ได้วิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรม ในโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนกประถมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่” ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีความคิดเห็นด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กิจกรรมการเสริมหลักสูตร ด้านสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยหรือส่งเสริมต่อการพัฒนาจริยธรรม และด้านบุคลากรอยู่ในระดับมาก

ด้านที่ 3 เว้นจากการประพฤตินอกใจในกาม จากการวิจัย พบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน ด้านที่ 3. เว้นจากการประพฤตินอกใจในกาม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พระมหาปัญญา ชยปญโญ (2536) ได้วิจัยเรื่อง “กามสมุจฉาจารกับปัญหาจริยธรรมในสังคมปัจจุบัน” ผลการวิจัยพบว่า มูลเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ผิดศีลข้อกามสมุจฉาจารนั้นมาจาก องค์ประกอบภายใน คือ กิเลสตัณหาที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจเรียกว่า กิเลสกามและองค์ประกอบภายนอก คือสิ่งแวดล้อมคือตัวบุคคล โอกาสที่เอื้ออำนวย ค่านิยม เรียกว่า วัตถุกาม การแก้ไขพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ ต้องอาศัยภาครัฐบาล และภาคเอกชนร่วมกันช่วยจัดปัญหาจริยธรรมทางเพศสัมพันธ์ด้วยวิธีทางการปฏิบัติตามหลักจริยธรรมในพุทธปรัชญา

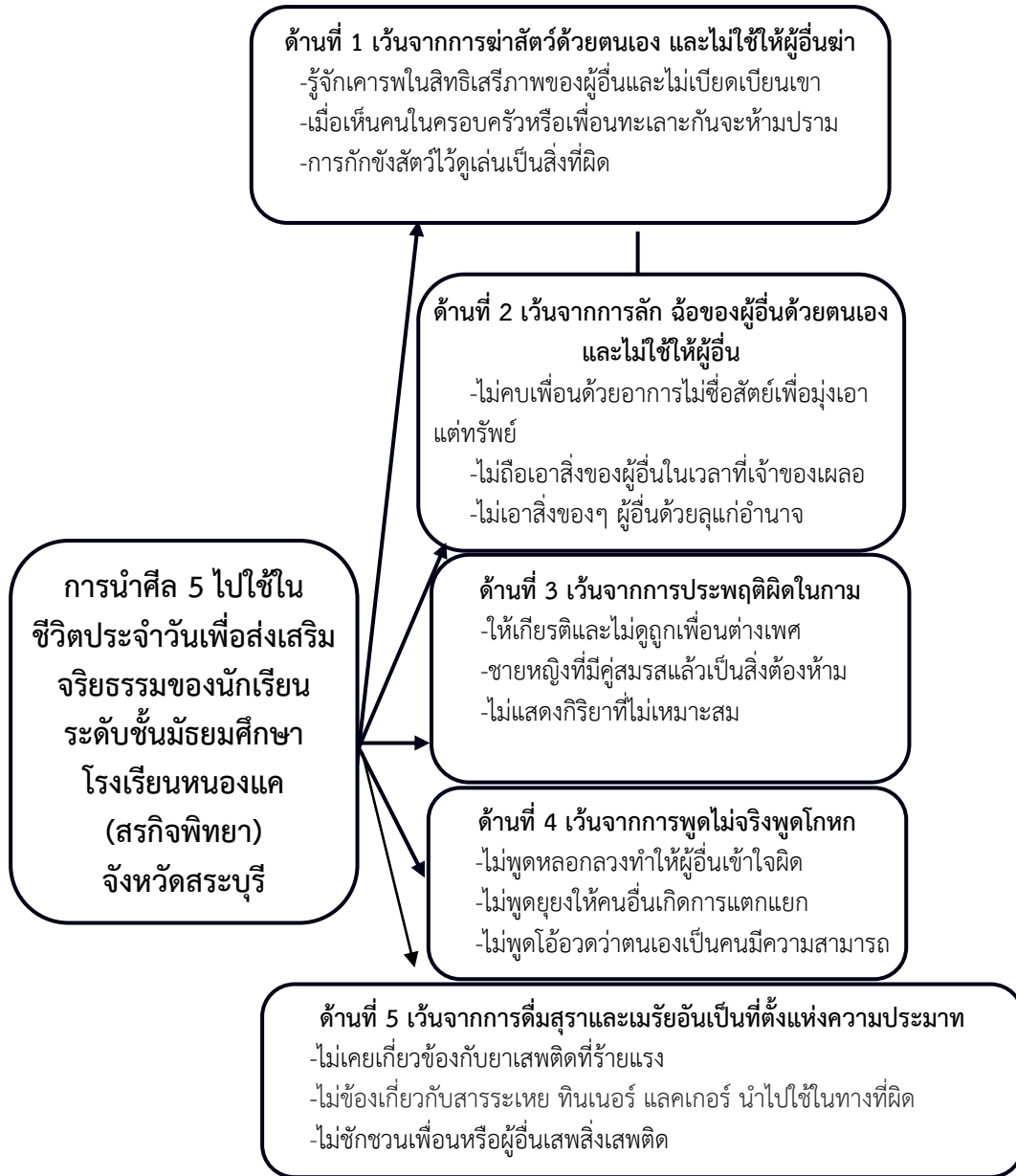
ด้านที่ 4. เว้นจากการพูดไม่จริง พูดโกหก จากการวิจัย พบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน ด้านที่ 4. เว้นจากการพูดไม่จริง พูดโกหก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พระสมพงษ์ ดิขขมโม (2541) ได้วิจัยเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องมุสาวาทในพุทธปรัชญาเถรวาท” ผลการวิจัยพบว่า มุสาวาทก่อให้เกิดความทุกข์สับสนวุ่นวายขึ้นในสังคม ทางพุทธปรัชญามีทรรศนะว่าการมุสาวาทเป็นการทำกรรมอย่างหนึ่งที่เรียกว่า วาจกรรม คือทำความชั่วทางวาจา เป็นการทำลายตัวเองทำลายผู้อื่น ทำลายสังคม ทำลายเศรษฐกิจ ทำลายการเมือง ทำลายชาติ พุทธปรัชญามีทรรศนะว่าการรักษาศีลข้อมุสาวาทก่อให้เกิดผลดีทั้งต่อตนเอง ครอบครัว ผู้อื่น สังคม ธุรกิจการค้า

ด้านที่ 5 เว้นจากการตี๋มสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท จากการวิจัยพบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน ด้านที่ 5. เว้นจากการตี๋มสุราและเมรัยอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ พระมหาไพฑูริย์ แก้วเขียว (2541) ได้วิจัยเรื่อง “พุทธจริยธรรมเกี่ยวกับการตี๋มสุราของไทยพุทธ : ศึกษากรณีชาวไทยพุทธในกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัยพบว่า พุทธจริยธรรม ขึ้นพื้นฐานได้แก่เบญจศีลและเบญจธรรม ต่างก็อู่ลสอดประสานกัน ช่วยส่งเสริมการงดเว้นการตี๋มสุรา ของชาวไทยพุทธ ทั้ง 2 เขต ประชากรใน 2 เขต มีทรรศนะที่ใกล้เคียงในประเด็นโทษของการเสพสุราเมรัย คือการสิ้นเปลืองทรัพย์ เป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุทางยานพาหนะ เกิดโรคต่าง ๆ แรงจูงใจในการตี๋มสุรา คือ เพื่อผ่อนคลายความเครียด เพื่อให้เข้ากลุ่มกับเพื่อนๆได้และอยากตี๋ม สอดคล้องกับผลการวิจัยของ

ด้านที่ 6 การส่งเสริมจริยธรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ กาย จิต ปัญญา และสังคัม จากการวิจัยพบว่า การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน ด้านที่ 6 การส่งเสริมจริยธรรมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ กาย จิต ปัญญา และสังคัม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บวร อนันตริ (2548) ได้วิจัยเรื่อง สภาพการสอนจริยธรรมของโรงเรียนสังกัดเทศบาลใน จังหวัดจันทบุรี ผลการวิจัยพบว่า สภาพการสอนจริยธรรมของโรงเรียนสังกัดเทศบาลในจังหวัดจันทบุรี โดยรวมอยู่ระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมาก 3 ด้าน โดยด้านบทบาทของครูในด้านการส่งเสริมจริยธรรมอยู่ในระดับมากเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ด้านบูรณาการเรียนรูด้้านเทคนิคการสอน และอยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสื่อแหล่งการเรียนรู้ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อรุณ เสนาะคำ (2548) ได้วิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่เป็นจริงและที่ควรเป็นตามความคิดเห็นของนักเรียนประถมศึกษาศีปี 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอ่างทอง ผลการวิจัยพบว่า 1. การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่เป็นจริงและควรเป็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน 2. การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่เป็นจริงและที่ควรเป็นในสภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่ควรเป็นสูงกว่ากิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมที่เป็นจริง

สรุปองค์ความรู้จากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สริกจพิทยา) จังหวัดสระบุรี” ทำให้ผู้วิจัยค้นพบองค์ความรู้จากการวิจัย ดังแผนภาพที่ 7.1 ดังนี้

แผนภาพที่ 2 สรุปองค์ความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. การจัดการเรียนการสอนด้านการปฏิบัติตนของนักเรียนนั้น โรงเรียนควรจัดให้มีการเรียนการสอนเรื่องศีล 5 และการปฏิบัติตนเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจในศีลอย่างถ่องแท้ และสามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้องในการใช้ชีวิตประจำวัน

2. โรงเรียนควรมีพระภิกษุสอนวิชาพระพุทธศาสนาอย่างสม่ำเสมอ และเพียงพอกับจำนวนนักเรียน

3. นักเรียนควรแสวงหาความรู้ทางพระพุทธศาสนาด้วยการสมัครเข้าเรียนในศูนย์พระพุทธศาสนาวันอาทิตย์

4. บิดา-มารดาควรศึกษาหาความรู้ทางพระพุทธศาสนาให้เข้าใจและลงมือปฏิบัติได้ เพราะจะเป็นผู้ที่ช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ของลูกได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษากับนิสิตนักศึกษาในทุกระดับชั้นโดยปรับข้อความให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ในแต่ละระดับ

2. ควรศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อความศรัทธาในศีล 5 และการปฏิบัติตนของวัยรุ่น

3. ควรทำวิจัยแบบบูรณาการในการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อเป็นแนวทางในกำหนดหลักสูตรในระดับต่างๆ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สอบถามโดยใช้ลักษณะแบบสอบถามเป็นการเลือกตอบที่เกี่ยวกับการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียน กับประชากรกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนหนองแค (สรภกิจพิทยา) ถึงการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อส่งเสริมจริยธรรมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา อย่างน้อยเพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนสติในการรักษาศีล 5 ถึงแม้ว่าอาจจะได้ข้อมูลไม่ตรงบ้าง แต่ก็น่าจะมีส่วนที่ตรงตามความเป็นจริงอยู่ โดยเฉพาะในเรื่องของปัญหา แนวทางการแก้ไข และแนวทางการส่งเสริมจริยธรรม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา หรือการวิจัยต่อไป

เอกสารอ้างอิง: References

- เบญจมาศ เอี่ยมอิม. (2548). *การส่งเสริมจริยธรรม นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. บัณฑิตวิทยาลัย : สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร.
- จุฑาวดี วรณวิเศษ และคณะ. (2542). *สภาพส่งเสริมจริยศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก*. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต. (การบริหารการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ชนพงษ์ มงคล. (2554). *ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการพัฒนาจริยธรรม ในโรงเรียนนวมโพธิ์วิทยาลัยแผนกประถมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธนพิทักษ์ จูโต. (2550). *การถ่ายทอดความรู้ทางคุณธรรม และจริยธรรมของชุมชน ศึกษากรณีชุมชนแห่งหนึ่งในอำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย*. ภาคนิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2550.
- บวร อนันตศรี. (2548). *ศึกษาสภาพการสอนจริยธรรมของโรงเรียนสังกัดเทศบาลในจังหวัดจันทบุรี*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- พระเทพเวที (ประยูร ปยุตโต). (2532). *พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระบุญทัน จารุณโณ (กมลลักษณ์). (2553). *การศึกษาพฤติกรรมเชิงจริยธรรมกับความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนสิรินธรวิทยานุสรณ์เทศบาล ตำบลนิคมลำโดมน้อย อำเภอลิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. (พระพุทธศาสนา). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาไพฑูรย์ แก้วเขียว. (2541). *พุทธจริยธรรมเกี่ยวกับการดื่มสุราของไทยพุทธ : ศึกษากรณีชาวไทยพุทธในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พระมหาปัญญา ขยปญโญ (ดาบพลหาร). (2536). *กาเมสุมิฉาจารกับปัญหาจริยธรรมในสังคมปัจจุบัน*. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมหาพิชิตชัย ยมพาลไฟ. (2542). *การศึกษาทัศนะเรื่องศีล 5 ของชาวพุทธในสังคมไทยปัจจุบัน : ศึกษาเฉพาะกรณีการฆ่าสัตว์*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหิดล.

พระศรีสุทธิโหมลี. (2524). *พุทธธรรม*. สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, .

พระสมพงษ์ ติกขธมฺโม (ราชเจริญ). (2541). *การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเรื่องมูสาวาทในพุทธปรัชญาเถรวาท*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

วีไลพร อุ่นเจ้าบ้าน. (2554). *ศึกษาพฤติกรรมกรรมการนำศีล 5 ไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้บริหารและสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร*. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต (พระพุทธศาสนา). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สมสุดา ภูพัฒน์ และคณะ. (2543). *ผลกระทบของโครงการปลูกฝังศีลธรรมด้วยการสอบปัญหาธรรมะ*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อรุณ เสนาะคำ. (2548). *การจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนที่เป็นจริงและที่ควรเป็นตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษอ่างทอง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

